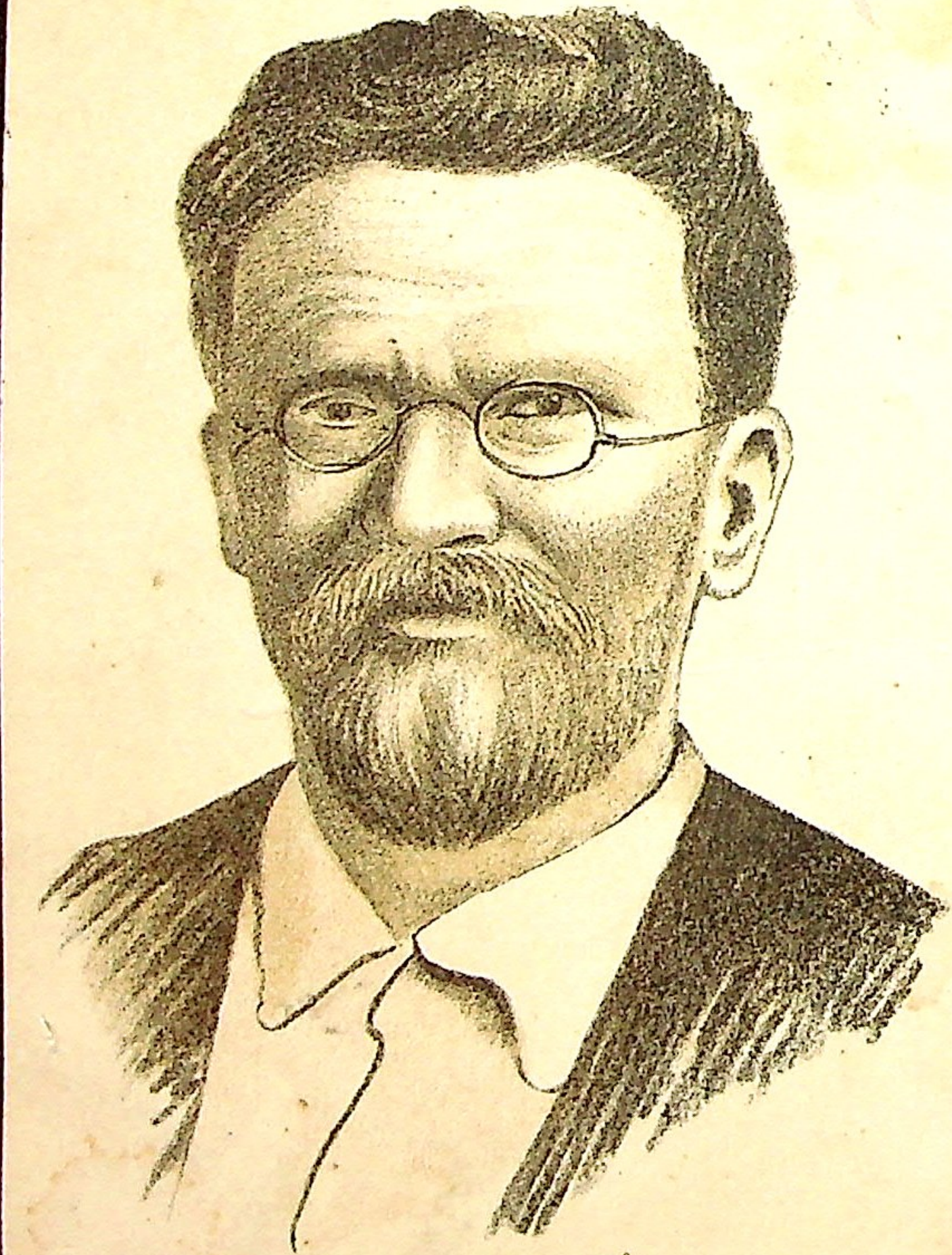
საქართველოს სახელმწიფო ლიტერატურული მუზეუმი
ფონდის №
დოკუმენტი №

ალიო მირცხულავა

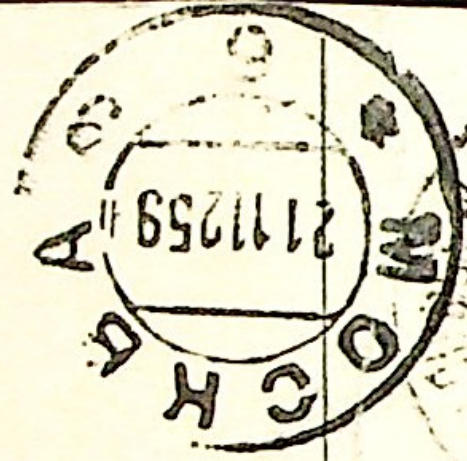
წერილები ალიო მირცხულავისადმი

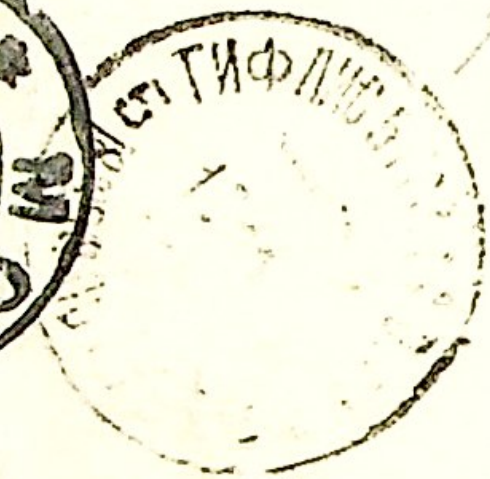
1. ძველ გიორგობის წერილი (სოფელ ზანავიდან)
2 ლიმონის ყვავილის წერილი 1938 წ.
3 ალექსი ახვლედიანის წერილი. 2 ფოთლიანი 1958 წ. 10.X. პოსტით
4 ვალერი ბაგრატიონის 2 წერილი
5 გ. ჩიქოვანის წერილი 1933 23.II
6 კაბა ფოთლის წერილი 1961 წ. 5.VI
7 თამაზ ქვაშის წერილი. 1967 10/IX

რიგითი №	26048-6
ფურცლების რაოდენობა	206-213
ძველი №	

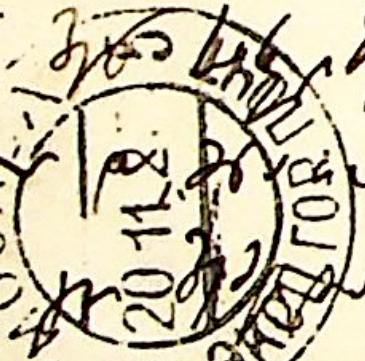
ამხ. ვალიანი

124

ЛИТ. ВОЛНА ТРЕСТА В С.П.О. Г.

А. Бумеранг – Маша-

швили 26048-6

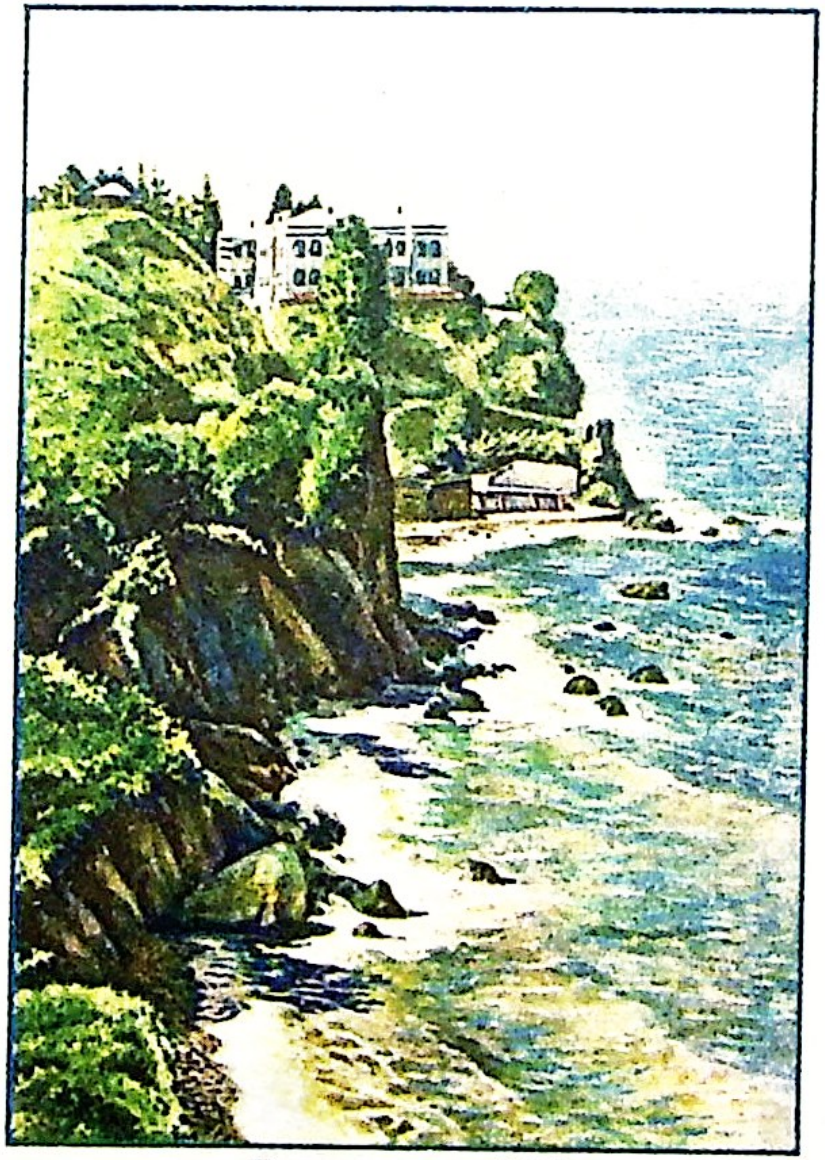
208

Москва

Малая Дмитровка

№ 12.

26048-9
207

Грузинская ССР.
Цихис-Дзири.

СССР
НЕДЕЛЯ ПИСЬМА
ВОЖАТЫЙ ЗОЖОЗ
111038
ГОРЬКИЙ
ПОЧТА СССР
40 копеек

Куда ...

...

...

Кому ...

...

Адрес отправителя ...

...

26048-b
204

10. X. 58
Тбилиси

Дорогой Константин Георгиевич!

Вчера! Неужели вчера, когда я прощался с Вами, Вы уже были больны? Ведь я чувствовал, что Вам нездоровится. Но я не придал этому значения. Ну, подумаешь, человек простудился, ничего страшного. Я даже не подозревал, что Вы больны настолько серьезно. Ведь Вы всегда были таким крепким, выносливым, что, казалось, Вам все нипочем. Вы всегда были для меня образцом мужества, воли, энергии, выдержки, образцом настоящего человека.

Многие годы знаю я Вас, и Вы всегда были для меня таким, каким я Вас знал вчера. Вы всегда были для меня примером. Вы всегда были для меня учителем. Вы всегда были для меня другом. Вы всегда были для меня отцом. Вы всегда были для меня всем. Вы всегда были для меня всем.

Я не могу поверить, что Вы больны. Я не могу поверить, что Вы можете умереть. Я не могу поверить, что Вы можете оставить нас. Я не могу поверить, что Вы можете оставить меня. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Грузию. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Тбилиси. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Мцхету. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Кавказ. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Россию. Я не могу поверить, что Вы можете оставить мир.

Я не могу поверить, что Вы больны. Я не могу поверить, что Вы можете умереть. Я не могу поверить, что Вы можете оставить нас. Я не могу поверить, что Вы можете оставить меня. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Грузию. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Тбилиси. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Мцхету. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Кавказ. Я не могу поверить, что Вы можете оставить Россию. Я не могу поверить, что Вы можете оставить мир.

[illegible]

[illegible] Ա. [illegible]

[illegible] Ա. [illegible]

[illegible] Ա. [

ձայնագրություն «Ոսկեդար» ընդհանուր ուսումնական վերելքի մասին։ Ես ուրախ էի, որ ինձ հրավիրել էին այդ հանդիպմանը, որովհետև ես ուզում էի տեսնել, թե ինչպես են ընթանում այդ վերելքի մասին խոսակցությունները։

գյուղում հիմնական, գրեթե միակ զբաղմունքը եղել է հողագործությունը։ Հողը մշակում էին ոչ միայն տղամարդիկ, այլև կանայք ու երեխաները։ Ամռանը, հատկապես, հունիսի վերջերից մինչև հոկտեմբերի կեսերը, գյուղում գործնականում մարդ չէր մնում։ Բոլորը դաշտում էին։ Ես էլ, դեռ փոքր տարիքից, ամռանը ծնողներիս հետ դաշտ էի գնում։ Ինձ համար դա մեծ հաճույք էր։ Ես սիրում էի հողի հոտը, ցողի զովությունը, առավոտյան թռչունների երգը։ Ինձ թվում էր, որ դաշտում ամեն ինչ ավելի մաքուր է, ավելի ազատ, քան գյուղում։ Այնտեղ չկային կանոններ, չկային պարտականություններ, որոնք ստիպեին ինձ նստել տանը կամ կատարել տնային գործեր։ Ես կարող էի վազել, խաղալ, պառկել խոտի մեջ և նայել երկնքին՝ առանց որևէ մեկի կողմից նկատողություն ստանալու։

Հողագործությունը ծանր աշխատանք էր, և ես դա շատ լավ գիտեի։ Ծնողներս ամեն օր դաշտում էին՝ ցանում, ջրում, քաղհանում, հնձում։ Ես տեսնում էի, թե ինչպես են նրանց ձեռքերը կոշտանում, մեջքերը ցավում, բայց նրանք երբեք չէին գանգատվում։ Նրանք գիտեին, որ դա իրենց կյանքն է, իրենց ընտանիքի հացը։ Ես էլ փորձում էի օգնել նրանց՝ չնայած իմ ուժերը շատ սահմանափակ էին։ Հիշում եմ, որ մի անգամ հայրս ինձ տվեց մի փոքրիկ մանգաղ և ասաց, որ կարող եմ հնձել միայն այն խոտը, որը ինքս եմ ուզում։ Դա ինձ համար մեծ պատիվ էր թվում։ Ես ամբողջ օրը հնձում էի, իսկ հետո ամբարտավանորեն ցույց էի տալիս արդյունքը՝ մի քանի խոտի կապ, որոնք իրականում ոչ մեծ օգնություն էին։ Բայց հայրս ժպտում էր և ասում, որ ես արդեն մեծ օգնական եմ դարձել։

Հողագործության մեջ կար նաև մի կողմ, որը ինձ միշտ գրավել է՝ դա եղանակի հետ կապված անորոշությունն էր։ Մենք կախված էինք անձրևից, արևից, քամուց, կարկտից։ Երբեմն տարին լինում էր առատ, երբեմն՝ աղքատիկ։ Ես տեսել եմ, թե ինչպես են մարդիկ նայում երկնքին, կանխատեսում եղանակը, հույսեր կապում մի ամպի կամ մի քամու հետ։ Այդ ամենը ինձ համար դարձել է դասընթաց, որը ոչ մի դպրոցում չեն դասավանդում։ Ես սովորել եմ համբերություն, հույս և հարգանք բնության հանդեպ։

Ամռանը երբեմն գիշերում էինք դաշտում, հատկապես այն ժամանակ, երբ հունձքը շատ էր։ Հիշում եմ կրակի շուրջ նստած մարդկանց, նրանց զրույցները, կատակները։ Ես լսում էի մեծերի խոսակցությունները, չնայած շատ բան չէի հասկանում։ Այդ գիշերները ինձ համար հատուկ էին թվում, կարծես մենք ինչ-որ գաղտնիքի մասնակից էինք դառնում։ Հետո, երբ արդեն քնում էի խոտի վրա, ես նայում էի աստղերին և մտածում, որ աշխարհը շատ մեծ է, իսկ ես՝ շատ փոքր։ Այդ զգացողությունը միաժամանակ և վախեցնող էր, և հանգստացնող։

Ամռանը ես սովորեցի նաև ուշադիր լինել։ Դաշտում վտանգներ շատ էին՝ օձեր, մեքենաներ, սայլեր, ձիեր։ Ծնողներս անընդհատ զգուշացնում էին ինձ, որ չմոտենամ ճանապարհին, որ չվազեմ հանկարծ դուրս։ Ես սովորեցի նայել շուրջս, լսել, զգալ։ Այդ հմտությունները հետագայում ինձ օգնեցին շատ տարբեր իրավիճակներում։

Ամռանը ես սովորեցի նաև ուշադիր լինել։ Դաշտում վտանգներ շատ էին՝ օձեր, մեքենաներ, սայլեր, ձիեր։ Ծնողներս անընդհատ զգուշացնում էին ինձ, որ չմոտենամ ճանապարհին, որ չվազեմ հանկարծ դուրս։ Ես սովորեցի նայել շուրջս, լսել, զգալ։ Այդ հմտությունները հետագայում ինձ օգնեցին շատ տարբեր իրավիճակներում։

26048-6
209

ս. Կոմս!

Ա. Ծերենցին տան
Ծանրաբեռ ջղային հիվանդ
է տկար բնակիչ.

Ահա ձեզ մոտ ուղարկելիքս.
Ես տես եմ նրան, ձյունի,
Հիացած-զեղած ես կոմսի
Սիրելի ուսուցչի նման ձյունի
Նրանց տեսնել տվող.
Կոմս ձեզնից ես եմ
Բանիցիս.

Ձեզ հարգող Ձ. Ծերենց

27/VIII

26048-6
210

13/IX

22048-8

ალიოთ მეშვიდეთ.

თქვენ ხელმოწერილმა ოთხმა მოქალაქემ, ვინაიდან ჩვენ ვართ ერთ-ერთი ის ოთხი მოქალაქე, რომელთა სახელებიც ამოვიწერეთ ქალაქ ნიკოფსიის ბრინჯაოს ფირფიტიდან, რომელიც ნაპოვნია ქალაქ ნიკოფსიის ტერიტორიაზე, ნაგებობის ნანგრევებში, ქალაქის ცენტრიდან ჩრდილოეთით 5 ვერსის მანძილზე, ჩვენ ვაცხადებთ, რომ ეს ფირფიტა ნამდვილად ჩვენ მიერ ამოწერილი ტექსტის ზუსტი ასლია და ამასთან ვადასტურებთ, რომ ამ ფირფიტის ორიგინალი ჩვენ გადავეცით ნიკოფსიის ისტორიული ძეგლების დაცვის კომიტეტის წარმომადგენელს, ქ. ნიკოფსიაში, 1927 წლის 23 ნოემბერს.

ნიკოფსიის ისტ. ძეგლ. დაც. კომიტეტის წარმომადგენელი: ვ. ნიკოლაძე

23/11 1927 წ.

26048-6
212

Дорогой учитель!

Когда я читаю Ваши
письма, мне кажется, что
будто я слышу Ваш голос,
Ваши слова. Мне так
не хватает Вас, Ваших
советов, Вашей
улыбки. Ваша

Миша

1971г.
5.VI.

26048-6
213

11.9.67